

**Кобилинська Ірина Миколаївна,
вчитель української мови і
літератури
Коростенського міського колегіуму**

**Засідання літературної студії «Струни сердець»
Це моя земля...(за творчістю поетів Коростеничини)**

Завдання: розкрити любов поетів-земляків до отчого дому,
рідного міста, Поліського краю, України.

Земле рідна! Тебе ношу біля самого серця.

В.Юхимович

Хід засідання

I. Повідомлення теми, визначення завдань.

II. Виступи учнів.

Учитель. Рідною є для нас з вами та земля, де ми народилися.

Цю землю не вибирають, як не вибирають своїх батьків. Це
скарби, даровані людині Богом.

Наша рідна Коростеничина - це справжня поетично-мистецька
кузня Житомищини. Ця земля дає наснагу не одному поколінню
творчих особистостей. З неї вийшли у великий світ учені, поети,
письменники, воєначальники, артисти, медики, будівельники. Живуть
серед нас щедрі душею, цікаві, обдаровані люди. Одні пишуть вірші,
музику, оповідання, інші вишивають рушники і скатертини... Чого
тільки не вміють коростенці. Сьогодні наша мова піде про творчість
людей особливо талановитих – поетів-земляків.

На кроні літературного дерева Коростеничини розрослись
могутні поетичні гілки співців древлянського краю.

Учень. Нам було цікаво дізнатися про кожного з поетів-земляків:
звідки родом, де пройшли дитячі роки, чим займався чи займається в
житті. Побачили, що це люди різних професій. Але ким би вони не
працювали, всі вони люблять наш Коростенський край.

Учень. Духовною колискою, витокom творчості, невмирущим джерелом натхнення стала наша древлянська земля для багатьох талановитих митців слова, які згуртовані у нас на Коростенищині в літературно-мистецькій студії «Древлянка», яку очолює письменник, журналіст, головний редактор газети «Вечірній Коростень» Віктор Васильчук. Напрямок роботи – згуртування всіх любителів, шанувальників прози, поезії, публіцистики і творчо обдарованої молоді.

Учень. Письменники різного жанру та віку 26 років демонструють суспільству істинні цінності древлян, тим самим підносячи статус Коростеня як міста феноменальних віртуозів. 26 – здається, небагато зовсім у безмежному світовому просторі, але й немало, якщо глянути на здобутки студійців. За цей час «Древлянка» виховала трьох членів НСПУ, має в творчому портфелі літературно-мистецькі альманахи, понад 50 книжок прози, поезій, пісень, здобула немало різних подяк, дипломів і грамот. Одним з найбільших досягнень студії «Древлянка» є, безумовно, літературно-мистецьке свято «Просто на Покрову», яке збирає відомих поетів і письменників зі всієї України.

Учень. За ці роки виплекала вона цілу плеяду поетів. До творчого осередку студії входять кращі митці Коростенищини: Васильчук Віктор Борисович, Цепкова Галина Василівна, Микитчук Тетяна Борисівна, Бех Лілія Петрівна, Краснікова Валентина Петрівна, Геращенко Оксана, Міщенко Антоніна Михайлівна, Романенко Людмила. Справжнім сином древлянського краю був і залишається в нашій пам'яті Камінський Петро Григорович. Відомими на всю Україну є імена наших земляків, вихідців із «Древлянки», чийі імена зірково сяють на небосхилі слов'янської культури: Юхимович Василь Лукич, Матвієнко Володимир Платонович, Козимиренко Михайло Григорович, Сингаївський Микола Федорович, Сингаївський Петро Федорович.

Учень. З великим захопленням ми познайомилися з поетичними збірками наших поетів, виділили твори про рідний край. Прагнули, перш за все, доторкнутися до струн їхніх сердець. Про що ж пишуть вони? Яким бачать рідний край? Звичайно, вони висловлюють безмежну любов, повагу до рідного міста, його історичного минулого;

возвеличують багатство і красу Поліського краю, України; горді ти,
що українці.

Учень. Любить рідний край, свою маленьку
батьківщину, її героїчне минуле, а також
сповнена віри у світле майбутнє поетична душа
Лілії Бех. Саме ця мудра жінка створила один із
символів рідного їй міста – Лілія Бех є автором
гімну міста Коростеня.

(Звучить гімн Коростеня. Музика О. Коляди,
слова Л. Бех)

Учень. Чарівне привілля просторів і шум зелених дібров. Поля ніби
зіткані з голубих суцвіть льону та буриштинового колосся
достигаючого хліба. У цьому своєрідному і красивому куточку Полісся
розкинувся стародавній Коростень – місто-граніт. Так називає його
Валентина Краснікова у своїй поезії

«Коростеню».

Народжений в славі в древлянському краї,
Підвівся із згарищ у сяйві століть
Із сивих віків молодий, величавий,
Нескорений Коростень – місто-граніт.
Освячений духом козацької слави,
На подвигах предків у праці, борні,
Розцвів серед міст в українській державі,
Оновлений Коростень – місто-граніт.

В єдиній родині народів Вкраїни
В майбутнє сягне із немеркнучих літ,
В історію впише безсмертне ім'я
Уславлений Коростень – місто-граніт.

Слався, Коростень!

Слався, столице

Древнього роду, що йде із віків!

Слава древлянській землі, українцям!

Слава колисці народів-братів!

Учень. Слався, моє рідне місто, бо славне і
водночас трагічне твоє минуле. Вже 1307 років
столиці Древлянського краю. Тетяна Микитчук
присвятила 1300-річчю свою поему «Мала, княжна
древлянська». Про княгиню Ольгу, князя Мала, його
доньку Малушу, ті трагічні часи далекого 945 року

в Коростені писалося немало. Але Тетяна Микитчук в поемі глянула на них з іншого боку - з боку невмирущої, всеосяжної любові між княгинею Малушею і сином княгині Ольги - Святославом. Поетеса в поемі розповідає про страту древлянами князя Ігоря. Подає нам образ князя Мала, який рятував древлян від бездушних вчинків жорстокого полянина.

..Князь Мал спирався на меч в міцній правиці,
Красивий, статний, вірний син древлян.
Хтось ківш приніс: «Напись усмак водиці,
Ти ж рідний край рятуєш від полян...»...

Поетеса з гордістю говорить про міць і славу древнього Іскоростеня. Ось яким він постав перед княгинею Ольгою:

Ось Коростень-град - неприступна і давня твердиня,
Та й князь, їхній Мал, мабуть, мужній і хитрий, як лис.

...Ця річка Уша тут і справді звилась, наче вузь!
Не град, а фортеця! Потрійно укріплені стіни,
Високі вали, болотисті заплави Уші...

Ольга прагнула завоювати місто. Мужньо стояли древляни,
захищаючи рідну землю.

... О, Коростень, славна древлянська столице!...

...За тебе, без сумніву, здавна ставали до бою,
Щоб знову квітчався древлянський, уславлений рід.

В найтяжчу годину були мужні вої з тобою,
Ділилися радістю, боєм поразок і бід.

З тобою не страшно і в землю лягти кам'янисту,
Заради свободи тут пращури йшли за межу,
І зрошено кров'ю зелену траву шовковисту,
Мабуть, не даремно я це від нащадків кажу!...

Учень. Княгиня Ольга спалила місто. Добриню і Малушу вона відвезла до Києва. А сама подумала, дивлячись на попелище: «Вже, мабуть, ніколи отут не відродиться град, Покинуть древляни твердиню свою-городище...». Та помилилась.

Малуша стала прислужницею в Ольги. Снилась їй древлянська краса, кожен день мріяла повернутися додому. Тут, у чужій стороні, прийшло до неї кохання. Покохав її і Святослав - син Ольги. Народила Малуша сина Володимира. Поетеса говорить про його роль в історії держави.

...Згасив Володимир варязький одвічний жертovníк.
По вірі Христовій народу своєму служив.

Він нової ери в слов`янській державі засновник,
«Євангеліє» словом , як честю, завжди дорожив.
Пишається Тетяна Микитчук і минулим, і сучасним містом , співає
славу його роботящим рукам.

...Мій Коростень славний, бездонна талантів кринице...

...Ніде не зустрінеш такої, як в нас, порцеляни,

Веселка над річко сяє- Всевишнього дар.

Вибагливій модниці одяг пошиють древлани,

Пригостять медами , що схожі на сонця нектар.

...Спішать поїзди, їх сталеві ведуть магістралі.

Ось стрілами крани торкнулись блакиті небес,

Тут Ольгинська церква записана часом в скрижалі

Це - Коростень сивий - він з попелу світу воскрес

Учень. Поетеса Галина Цепкова по-особливому
тонко відчуває історичні береги Коростеня. Вона , як і
багато наших поетів –земляків, звертається до теми
історичного минулого міста. Її поезія **«Малуша»** - це
сповідь зболеної душі княжни , яка визначає своє місце і
місце свого сина в історії.

Ні, я не рабиня,
я з роду княжого!
Віщує серце мені,
що син мій, Володимир,
стане поводитирем Русі,
і рід мій через нього –
воскресне
і вознесеться
до престолу слави.

Нехай і не згадає
ніхто Малушу,
та це пусте!
Згадають Малуші сина –
Хрестителя! –
і наречуть Святим!
Заради цього варто
терпіти муки роду
знівченого
вбивством і вогнем.

Є у Галини Василівни прекрасна поезія **«Коростень»**. Із
захопленням Цепкова оспівує Древлянську столицю, називає її
гордістю і красою Полісся. В цій поезії поетеса нагадує, що історія
нашого міста йде з глибини віків, і впевнена, що Коростень ще «буде
віки стоять». Його спалювали, руйнували, але вставав ще кращим
із руїн. Пречисту просить берегти наше місто.

Коростень

I

Рідне місто мое,
Сивина твоя давня!
В камені вічнім –
Незламності дух:
Ви як рідні брати!
Хмари грозами б'ють
У чоло твоє славне.
Та стоїш ти віками,
Як казковий
Герой-богатир.

II

Стоїть на скелях древнє місто,
Колиска прадідів й батьків.
Воно і величчю, і змістом
Сягає глибини віків.

Стоїть же не одне століття
Серед живих густих дібров.
Впадає річка Уж у Прип'ять,
А річка Прип'ять – у Дніпро.
Не раз було в полоні горя –
Зійшла над ним Зоря Полин!
Та рідне місто в непокорі
Встає ще кращим із руїн.
Неначе Фенікс, диво-птиця,
Горить в огні і воскреса
Моя древлянська столиця,
Поліська гордість і краса.
Стоїть на скелях рідне місто
І буде ще віки стоять!
Хай береже його Пречиста
І зцілить Божя Благодать.

Учень. Великою часткою біографії (творчої і життєвої) для кожного поета стало рідне Полісся, його неповторна природа.

Полісся - це край, де розлогі ліси, лугові болітця та озера, а в долинах тумани снуються, зволожують усе живе і суще. Край синіх льонів-довгунів і сивого жита, що справіку чарує своєю прозорістю і загадковістю. Нині ця прадавня земля дає силу і наснагу майстрам слова, а вони віддячують їй своєю любов'ю і шаную.

- Який же ти прекрасний, мій краю
Поліський! - слова, що йдуть із сердець кожного
з поетів.

Учень. Любить рідне Полісся Антоніна Міщенко. В поезії **«Рідне Полісся»** поетеса висловлює почуття гордості за рідну землю, називає Полісся щедрою, милою древлянською землею. Не знає кращого краю – «він єдиний і неповторний». Ця земля дала їй наснагу, тут її друзі, рідні, пісня поліська дала їй крила. Вона щаслива, що доля привела її саме сюди.

Рідне Полісся

Рідне Полісся – ліси і поля,
Щедра та мила древлянська земля.

Гордість за тебе завжди відчуваю,
У світі не знайдеш такого ще краю.
У світі немає такого роздолля,
Тут і мені усміхнулася доля.
Діти мої вже зросли і змужніли,
Пісня поліська дала мені крила.
Щедрість цвітіння, калина у лузі,
Рідні мої, мої любії друзі,
Люди невтомні, дівчата вродливі,
Тільки у рідному краї щасливі.
Рідне Полісся – ліси і поля,
Люба й мила древлянська земля.
Завжди пишаюсь твоєю красою,
Щоб не було – залишаюсь з тобою.

Учень. Любов до рідної землі, батьківської хати,
поліського краю все життя в своєму серці плекав
Василь Лукич Юхимович. Багато його поезій
наскрізь пронизані цим почуттям.

Рідні стежки і стовпи – провозжаті!
Ось ті лани і луги - сіножаті...
...Буду йти до батьківської хати,
Матері хочу про все розказати.
Хочу признатися: де не буваю,
Юності квіти не забуваю.

Ім'я Василя Лукича відоме в Україні багатьом шанувальникам поетичного слова. А, як відомо, поезія – то голос душі. Поетичним словом, багатством поліської мелодії жила душа Василя Лукича, прагнучи творити пісню своєї долі, власних і людських сподівань. Навіть той, хто не знає інших творів Василя Юхимовича, добре знає рядки з пісні на музику Івана Сльоти «А льон цвіте синьо-синьо». Послухаєш ці слова – і в уяві постає безмежний синій лан, синє поле і синє небо, де глибокі корені праслов'янської Пущі, де блукають мавки і перелесники, а працюючі люди понад усе люблять і шанують пісню... (Звучить пісня «А льон цвіте синьо-синьо»)

Учень. Микола Сингаївський у поезії **«Під небом льоноцвітним»** звертається до земляка Василя Лукича, бо вони - сини древлянського краю, живучі навіть і по смерті. Він гордиться, що є сином Поліської землі, яка багата на красу, серед якої не можуть не народжуватися таланти.

Під небом льоноцвітним

/А льон цвіте синьо-синьо, // А мати жде додому сина/

В.Юхимович

*І я чаруюсь, як цвітуть льони,
А за льонами і домівка отча.
То з нашої, Василю, сторони
Кують зозулі – та літа пророчать.
Заслухались переліски, гаї,
Житами вколосились виднокраї...
Село поліське – рідні Сингаї,
Де і моя рідня садибку має.
Добро творили, що з роси, з води,
І з ночі видивлялись передрання,
Та більше випадало нам біди, -
Зажурою в душі цвіло чекання.
Я починав свій день тут пастушком,
Тут народилась чорнобрива пісня.
І теплі трави пахли молоком
Мого одвіку щедрого Полісся.
Воно для нас, як буква з букваря,
Як співомовна дума українська.
У кожного в житті своя зоря,
Та знаю, найрідніша – материнська.
Тож любимо, коли цвітуть льони,
А ниви, аж за обрій розпростерті...
Древлянська земле, ми твої сини,
Тому й живучі, навіть і по смерті.*

Учень. Почуття глибокого патріотизму – від маленької батьківщини аж до Державності України, не займати нашим поетам.

Тетяна Микитчук у поезії «**Я – твоя українка**» пишається тим, що є частинкою України, вірить у майбутнє своєї землі.

Я – твоя українка

Я з тобою журуся
І від радощів плачу,
У майбутнє дивлюся,
Вірю серцем гарячим.

Ще дзвенітиме слава
Невмирущого роду,
Незалежна державо,
Волелюбний народі!

Припадаю до слова
Материнської мови.
Тут – надій колискова
І криниця любові.

Найрідніша кровинко,
У нас доля єдина,
Я - твоя українка,
Ти – моя Українка.

Учень. Доля України, її майбутнє – постійно в серці Галини Цепкової. Відродити минулу славу, утвердити віру в майбутнє можна і в щоденних справах, у вірі, що дає наснагу, і в молитві.

Я буду молитись за тебе

Одне наді мою небо,
одна на світі країна,
де серце моє, мов колос,
з землі її пророста.
Я буду молитись за тебе,
страждальна, моя Україно,
я буду за тебе молитись,
єдина моя і свята.

Живу я в Поліському краї,
де славиться пісня і врода,
і житнього поля колосся,
і льону весняного цвіт.
Я буду молитись за тебе,
за тебе, мій красний роде,
я буду за тебе молитись,
бо я твоя крихта, мій рід!

Учень. Тетяна Микитчук у поезії «**Хай знає світ: ми українці**» виступає проти тих, хто посмів назвати нас рабами. Поезія є гордим нагадуванням, що ми є нація з багатовічною історією, нація, яку нікому і ніколи не здолати, бо ми єдині.

Хай знає світ: ми українці

Мою Вкраїну не ганьби:
Мовляв, не раз в ярмі марніла...
Хто нам посмів сказати : «Раби!»
Жива народу честь і сила!
Бунтарський дух в серцях не вмер,
Дзвенить віки козацька слава.
На порох в жорнах час не стер
Твоє ім'я, моя державо.
За щастя-долю на землі

Ти волю нас любить навчила,
І зайд сікли твої шаблі,
І «чайка» під Стамбул ходила.
Твій лицар Байда не продав
Султану душу за червінці.
То хто ж рабами нас назвав?
Хай знає світ: ми-українці!

Учитель. Щиро, душевно, тепло, інколи й тривожно розкривають
наші поети свою любов до рідного краю, свого народу, бажають
нових здобутків землякам, великого людського щастя і
висловлюють впевненість та віру у велике майбутнє
Коростеничини.

Підростає нове покоління. Воно учиться у своїх поетів-земляків
любити край рідний, боготворити місто, не пускати в серце
почуття зради, байдужості.
(Учні читають власні вірші)

Учитель. Хочу завершити наше засідання побажанням-заповітом
Галини Цепкової для вас, молоде покоління:
Святиня вічна – батьківська земля!
Хай зігріває вас в тяжкі години любов до матері,
До рідної країни, що ви взяли з собою в довгий шлях.
Як заповіт вам, олоді серця:
Будуйте світ,
В якому будуть жити і ваші діти, і онуків діти –
Й не буде роду нашому кінця.

